

Správně uvádí sám rekurs, že nestačí pouhé popření pravosti poslední vule bez osvědčení odporu, by ve sporu dědickém mohla býti příkázána úloha žalobce dědici ze závěti. Znova se tvrdí v dovolacím rekursu, že listina, z níž dědička ze závěti odvozuje své právo, vykazuje nedostatek patřičné formy holografního testamentu dle §u 578 obč. zák., poněvadž není psána celá touže rukou. Ale z listiny samé, jak již uvedl správně rekursní soud, není to na první pohled zřejmo a sami stěžovatelé praví dále, že více než tvrditi tuto okolnost nebylo jim možno. Postačuje, když listina svým zevnějškem nevzbuzuje objektivně odůvodněné pochybnosti o správnosti formy a své pravosti. Dáti znalcem z moci úřední dotyčnou listinu prohlédnouti a zjistiti, zda tvrzené okolnosti jsou správné čili nic, znamenalo by prováděti již v nesporném řízení důkaz o její platnosti, což však nelze připustiti, poněvadž jest to ponecháno řádnému sporu. Jelikož tedy dědicové ze zákona opírají svůj nárok k pozůstalosti o slabší důvod, byla jim správně příkázána úloha žalobců v příštím sporu o dědické právo.

Čís. 5275.

Úprava označení místa ve firmě v menšinovém jazyku dle nového názvosloví měst, obcí a osad v Československé republice (zákon ze dne 14. dubna 1920, čís. 266 sb. z. a n.). Jsou-li v úředním seznamu míst úřední názvy v jazyku státním i menšinovém, jest soud i úřad povinen provést změnu podle názvů v obou jazycích.

(Rozh. ze dne 16. září 1925, R I 751/25.)

Rejstříkový soud vyzval společenstvo v Kamenickém Šenově, by pozměnilo ve firmě sídlo firmy ze Steinschönau na úředně stanovený název Stein-Schönau. Rekursní soud napadené usnesení potvrdil. Důvody: Napadené usnesení hoví předpisům §u 4 zákona ze dne 14. dubna 1920, čís. 266 sb. z. a n. a čl. 3 vládního nařízení ze dne 25. srpna 1921, čís. 324 sb. z. a n., v jejichž smyslu ve veřejných knihách a záznamech vyznačena býti má z úřední povinnosti změna úředních názvů měst a obcí. Tato ustanovení platí dle výnosu ministerstva spravedlnosti ze dne 8. března 1925. čís. 1784, čís. 10 věstníku též pro rejstřík obchodní a společenstevní. Poněvadž pak do znění firmy rekurentky pojata jest jméno Kamenický Šenov v německém znění »Steinschönau«, právem soud rejstříkový vybídl rekurentku napadeným usnesením, aby se vyjádřila, zda nový způsob psaní onoho jména místa běře na vědomí či jiné znění firmy opověděti chce.

Nejvyšší soud nevyhověl dovolacímu rekursu.

Důvody:

Zákonem ze dne 14. dubna 1920, čís. 266 sb. z. a n. bylo uloženo ministru vnitra, by, vyslechna odborný poradní sbor a přihlédna k zájmům veřejným, ustanovil pro každé město, obec a osadu úřední jméno, pokud se týče jeho změny (§ 1). Zároveň byl ministr vnitra zmocněn,

by prováděl revisi názvosloví měst, obcí a osad v Československé republice (§ 6). Tyto úřední názvy míst vedou se v patrnosti ve zvláštní matrice při ministerstvu vnitra, jež na základě matriky vydá úřední seznam míst v republice Československé (§ 3). Pro Čechy byl vydán tento úřední seznam pod názvem »Statistický lexikon obcí v Čechách«, a výnosem ministerstva vnitra ze dne 23. června 1923, čís. 42.354 ustanoveny názvy obcí v něm uvedených za názvy úřední. Podle §u 1 prováděcího nařízení vlády republiky Československé ze dne 25. srpna 1921, čís. 324 sb. z. a n. ustanoví ministr vnitra úřední jméno, které si vytvořil jazyk československý. Čl. 2. tohoto nařízení však připouští, aby pro města, obce a osady, v nichž obývá alespoň 20% státních občanů menšinového jazyka, jakož i u měst, obcí a osad, pro něž si nevytvořil jazyk československý zvláštního názvu, stanoven byl za dalších podmínek za úřední název také onen, který vytvořil jazyk národní menšiny. Je-li pro některé město, obec neb osadu ustanoven za úřední název též název, který vytvořil jazyk národní menšiny, jsou soudy a úřady jakož i strany ve styku s nimi povinny, užívatí úředního názvu v jazyku, v němž jest sepsán ostatní text (čl. 3 (3) prov. nař.). Z toho vyplývá, že úředním názvem jest především název v jazyku československém a vedle toho může jím býti též název v jazyku národní menšiny. Kde tedy v úředním seznamu míst (statistický lexikon) jsou úřední názvy v obou jazycích, jsou soudy i úřady povinny provésti změnu podle obou těchto názvů. (Viz výnos ministerstva spravedlnosti ze dne 26. září 1924, čís. 38.893, čís. 35 Věstníku z roku 1924, čís. 9). Dle čl. 3 prováděcího nařízení bylo přikázáno soudům a příslušným úřadům, by změnu dosavadního úředního názvu místa a obce z úřední povinnosti provedly ve veřejných knihách a záznamech, k nimž jest řaditi také rejstřík obchodní a společenstevní (výnos min. sprav. ze dne 8. března 1925, čís. 1784, čís. 10 věstníku z roku 1925, čís. 4). Ve Statistickém lexiku obcí v Čechách jest vyznačen úřední název Kamenického Šenova v jazyku národní menšiny Stein-Schönau. Bylo-li tedy rejstříkovým soudem učiněno opatření ve smyslu vytčených předpisů, jmenovitě posléz citovaného výnosu ministerstva spravedlnosti a schválil-li rekursní soud tento postup, nelze napadené usnesení pokládati vůbec za zákonu odporující. Názor rekursujícího družstva, že slovo »Steinschönau« jako součástka firmy nemůže býti předpisy oněmi dotčeno, neobstojí. Firma zní: »Spar- und Vorschussverein Steinschönau, registrierte Genossenschaft mit beschränkter Haftung«. Slovo »Steinschönau« není tedy ničím jiným, než označením sídla spolku, tak jako kdyby firma zněla »Spar- und Vorschussverein in Steinschönau . . .«. Ale i kdyby se slovo Steinschönau považovalo za dodatek k firmě, sloužící bližšímu označení podniku ve smyslu právě vytčeném musil by dodatek ten, vyjadřující obsahově jméno místa, již dle zásady, že firma musí býti pravdivou, odpovídati skutečnosti, t. j. krýti se s úředním jeho názvem. Proč k uvedené změně došlo a zda je historickým vývojem odůvodněna, nespadá již v rámeček úvahy soudu.

Čís. 5276.

Ku povolení prozatímního opatření ku zajištění peněžité pohledávky proti cizinci stačí, že by exekuce musela jinak býti prováděna v cizo-